

TÁ EITT PLUS EITT ER TRÝ

“EG ERI PÚRA BLANKUR.”

HANN SITUR Á BONKINUM. LJÓSIÐ FRÁ FARTELDUNI SKYGGIR Í BRILLUGLØSUNUM. EITT SLØÐ AV MJØRKADØLSKUM DAGSLJÓSI TRILVAR SEG UPP EFTIR STEINVEGGINUM. INN GJØGNUM OPNA KØKSVINDEYGAD HOYRIST EIN JAVNUR MELDUR AV BILUM, BÁTUM OG FUGLALÁTRI. TAÐ GUVAR ÚR EINSAMALLA KAFFIKRÚSSINUM Á STÓRA KØKSBORÐINUM. “FÁ TÆR. KOPPARNIR ERU HAR.”

Niclas Johansen

F

yrsti farrin av gráari tign hómast í annars so reyða fullskegginum. Handan lesibrillurnar dansar eitt iborið bros í tveimum livandi eygum. Men tað svitast ikki henda týsmorgunin í juni. Maðurin er troyttur.

Vit eru á Skálatrøð. Í fabrikkini hjá Østrøm. Hesum søguliga, avgamla, bygningi í hjartanum í Havn, sum hevur fingið nýtt lív. Gomul arbeidshøli eru vordin spildurnýggir mentunarkarmar í mongum vási. Vit sita í køkinum hjá Studio Bloch. Yvirav mær situr eigarin, Jónas Bloch Danielssen. Hann hevur allar orsøkir at vera errin. Hetta er fyrsta føroyska studio av sínum slag, sum vituliga kann kappast í altjóða høpi. Gomlu grótveggirnir, sum áður vóru karmur um fiskaarbeiði hava víst seg at vera sum gjørdir til ljódupptøkur við hægsta góðsku. Hetta er somuleiðis fyrsta studio í landinum (um tú ikki telur fyrrverandi útvarpsstudio við), ið hevur eitt flygil standandi á gólvinum, klárt til upptøku.

TÍÐIN BÚGVIN

“Útgerð? Eg tími nógv betur at prátta um seglbátin!” Jónas flennir og tú skilir, at seglbáturin er hansara mentala frírúm. Staðið, har hann sløkkir motorin og fartelefónina og bara damlar suður við landinum; ja letur seg reka við streyminum í æviga dráttinum á Hestfirði, beintuttanfyri heimbygdina Velbastað.

Tað er nú eisini lætt at ímyndað sær, at vegurin til fyrsta føroyska tónleika studio í altjóða klassa hevur ikki verið uttan knoss. Kanska er tað, sum amerikanski krigsgeneralurin Colin Powell segði. “Ein dreymur gerst ikki veruleiki við gandi; tað krevur sveitta, áræði og hart arbeiði.” Og kanska stríðsmaðurin Jónas – sum ein annar martathon rennari – rakti múrin í morgun, tá veruleikin vant enn ein beiskan dropa úr tí søta dreyminum.

Eitt hálvt kaffikrúss seinni er múrurin tó lagdur aftur um. Væl og virðiliga. Jónas hevur práttað seg heitan. Og tað gerst tær greitt, at aftan fyri lætta lyndið og vinnandi smílið býr eitt visjónsrikt menniskja við einum vilja av stáli. Ein maður, ið ger mun. Ein borgari, sum hevur víðkað um og broytt tónlistarlaga landslagið í Føroyum til tað betra. “Tú mást ikki gloyma Heina Lützen – ja Lützen familjuna – í hesum sambandi”. Leggur Jónas dent á. Lützen familjan eigur Østrøm og tey høvdu ætlanir um at staðið skuldi gerast karmur um føroyskt mentunarlív. “Tað var hann, ið ringdi til mín og bjóðaði mær hesi hølini. Eg stóð júst á einum krossvegi og skuldi avgera, um eg skuldi verða verandi í Føroyum ella leita av landinum, eitt nú Danmarkar, har eg hevði

fingið fleiri tilboð um trygg og væl lønt arbeiði.” Fyri Jónas, ið altíð hevur droymt um at gera eitt studio í altjóða klassa í Føroyum, var avgerðin kortini ikki so tøfr. Tíðin var búgvín. Hann tók av tilboðnum frá Heina.

ÚTTHEIMURIN

Drátturin millum Føroyar og heimin har út gongur aftur í prátinum henda morgunin á Østrøm. Og tónleikurin hevur altíð verið eitt kall. “Hvør skuldi trúð tí; men tað eru alto 25 ár síðani, eg fekk mín fyrsta lønarseðil sum teknikkari í Norðurlandahúsinum!”

Sum blaðungur leitaði Jónas sær út í heim. Hann var 20 ára gamal, tá leiðin gekk til Avstralia á skúla at nema sær útbúgving sum ljóðteknikkari. Har útbúði hann seg og arbeiðdi í hálvt annað ár, tá leiðin gekk aftur til

At byrja við hevði Jónas studio heima hjá sær sjálvum. Hann var nú eisini vordin nýforlovaður og hóast unnustan Annika Bolton Mortensen – tey giftust í 2011 – var sera lagalig og skilti væl, at tað at arbeiða við tónleiki er ikki sum arbeiði flest, so var dunið úr stovuni frá guitarum og trummum á miðari nátt ikki júst ein haldbar loysn. Somikið skilti Jónas eisini sjálvur og skjótt hevði hann fingið sær til vega høli á Bryggjubakka. Upptøkuhølini lögdu navn til rúgvu av føroyskum útgávum árinum sum komu, og studio virkaði eftir sama leisti, sum flest onnur føroysk studio hava gjørt gjøgnum tíðirnar; nevnliga sum eitt slag av kjallara-studio við hølum, ið kundu brúkast, men ikki standa kurl við studio í heimsflokki.

Við nýggja Bloch Studio eru fortreytirnar tó broyttar. Og her grør um gangandi fót. Á eini langari hill á

Føroya. Men steðgurin á klettunum var bara eitt ár, har hann aftur starvaðist í Norðurlandahúsinum, inntil útlongsulin so smátt aftur byrjaði at skrykkja í hann. Jónas fór til Danmarkar og arbeiðdi fyri Danmarks Radio sum ljóðteknikkari og var eisini freelansari. “Hesa tíðina kom eg í samband við nógv fólk innan tónleikin. Hetta eru sambond sum eg framvegis dúvi uppá.”

Tá tónlistarlaga yrkisleiðin hjá Teiti stutt eftir ártúsundskifti tók dik á seg í altjóða høpi, bjóðaði Teitur Jónasi við sum teknikkara og sjaføri á ferðum í Evropa og serliga í USA.

Aftan á seks sera spennandi og hendingarík ár við Teiti á ferð birtist longsulin so smátt eftir at seta fót undir egið borð og minka um talið á ferðadøgum, sum um hetta mundið fyltu tað allarmesta av álmanakkanum. “Eg føldi, tíðin var komin at grundleggja mítt egna. Eg var ferðatroyttur. So eg avgjórði at flyta heim til Føroya.”

vegginum í køkinum standa ein perlurøð av fløgum við bæði føroyskum og altjóða nøvnum. Seinastu útgávnar hjá ávíkavist Teitur og Eivør eru innspældar her. Íslensku Mezzoforte vóru á gátt og norsku Vamp, ið hava selt hundradtúsundtals fløgur, vitjaðu eisini fyri góðum ári síðani.

Tað er kortini ikki bara sum at siga tað at fáa hjólini at mala soleiðis, at eitt studio við altjóða ætlanum ber seg í heimsins minsta høvuðsstaði. “Mín tanki við hesi ætlan er, at eitt pluss eitt er trý – soleiðis at skilja, at við einum fyrsta floks studio í einum fyrsta floks umhvørvi, kunnu vit rækka úrslitum, ið eru størri enn tað, vit annars finna fram til á einum rokniarki. Vit kunnu fáa útlendsk tónlistarfólk hendavegin og bjóða teimum høli, sum standa mát við tað allarbesta; við karmum, sum eru nakað heilt serligt. Her renna býur og náttúra saman í eitt. Samstundis hava vit okkara egna tónlistalív, sum fær sera góðar karmar at skapa